

Мазырскія Навіны

Гавары - і цябе пачуюць

ліпень, 2014

ГРАМАДСКАЕ ІНФАРМАЦЫЙНАЕ ВЫДАННЕ

БРАТЫ

РАЗАМ НАЗАЎЖДЫ!

И опять неудобные вопросы

И опять у меня возникают сложные и неудобные вопросы. Возможно, только у меня. Такое ощущение, что всем остальным всё понятно.

Что же это за ополченцы такие, у которых столько оружия и оно не кончается? И их не может одолеть армия, и плюс авиация? Не может одолеть так долго? Это что — так сильны ополченцы? Или так слаба армия Украины?

Если «ополченцы», как их называют, победят, то что будет дальше? В чём смысл этого кошмара? За что идёт война? Только не надо мне говорить ничего про защиту русского языка. Это что, так велико желание быть с Россией? Так велико, что человеческие жизни ничего не стоят?

И если так называемые «ополченцы», а, точнее, сепаратисты — за народ, за мирных граждан, то почему они их так долго мучают? Почему не отпустить мирных граждан либо на Украину, либо в Россию. Пускай останутся один на один те, кто вооружены.

Почему сепаратистами руководят в основном не местные люди? Приезжие. Понаехали тут! Они вообще как там оказались? Это что, защитники русского языка? Судя по всему, они его не очень хорошо знают и понимают. И имеют ли они право говорить от лица местных граждан? Я не могу этого понять.

Я понимаю одно, что это — точно надолго. Сосуд раскололся на мелкие кусочки, и склеить его практически невозможно. Районный хулиган — всегда щуплый, дохлый и злой. Он, что называется, надирается и выводит человека из себя. А потом, когда человек уже вышел из себя, из-за угла появляются амбалы, защитники щуплого хулигана — и хулиган прячется за их спины. А теперь сами разберитесь, кто есть кто. Будьте здоровы и держите себя в руках.

А. Бильжо

Умерла Валерия Новодворская

Правозащитница Валерия Новодворская скончалась в Москве.

Об этом сайту Lenta.ru сообщил источник в медицинских кругах. По его словам, она умерла от инфекционно-токсического шока. Ранее 12 июля **Валерия Новодворская** поступила в тяжелом состоянии в реанимацию отделения гнойной хирургии ГКБ № 13. Врачи в течении многих часов боролись за ее жизнь.

Валерия Новодворская родилась 17 мая 1950 года в Барановичах, до 9 лет жила с бабушкой в Беларуси.

Окончив школу в Москве, она поступила на французское отделение Института иностранных языков имени Мориса Тореза, где организовала подпольную студенческую группу. 5 декабря 1969 года в Кремлевском дворце съездов студентка Валерия Новодворская разбросала листовки с антисоветским стихотворением собственного сочинения “Спасибо, партия, тебе!”. Ее сразу же арестовали по обвинению в антисоветской агитации и пропаганде (ст. 70 УК РСФСР) и поместили в одиночную камеру Лефортовской тюрьмы. С лета 1970 года по февраль 1972 года Новодворская находилась на принудительном лечении в специальной психиатрической больнице в Казани.

Сразу после освобождения в 1972 году Новодворская занялась распространением самиздата. В конце 1970-х пыталась создать подпольную политическую партию для борьбы с КПСС. В 1978 году стала одним из учредителей “Свободного межпрофессионального объединения трудящихся” (СМОТ). Вплоть до начала 1990-х годов Валерия Новодворская подвергалась систематическим преследованиям - принудительной госпитализации в психбольницы, допросам и обыскам. Новодворскую трижды судили за диссидентскую деятельность. С 1987 по май 1991 года она организовывала в Москве антисоветские митинги и демонстрации, 17 раз задерживалась милицией и подвергалась административным арестам.

В 1988 году Новодворская стала соучредителем партии “Демократический союз”.

Осенью 1993 года поддержала указ о роспуске Верховного Совета, устраивала митинги в поддержку президента Бориса Ельцина. Участвовала в учредительном съезде блока “Выбор России”. В декабре 1995 года на выборах в Госдуму 2 созыва Новодворская вошла в избирательный список Партии экономической свободы. Тогда же Новодворская баллотировалась в московском одномандатном округе №192, но проиграла.

Новодворская последовательно выступала против имперской политики России, реванша спецслужб, сворачивания демократических прав и свобод. Активно поддержала украинскую революцию и борьбу с российской агрессией на востоке Украины. Новодворская также выступала с резкой критикой РПЦ. Сама она крестилась в 1990 году, принадлежала к Украинской автокефальной православной церкви.

Валерия Новодворская - автор книг “Над пропастью во лжи”, “Мой Карфаген обязан быть разрушен”, “По ту сторону отчаяния”, “Прощание славянки”, “Поэты и цари”.

Владимир Колос: Спасибо Вам, Валерия Ильинична!

С чувством глубокой скорби восприняли весть о смерти Валерии Ильиничны Новодворской.

Владимир Колос

Она родилась в Беларуси, в городе Барановичи, и мы всегда считали её своей - гордились и восхищались.

Восхищались её умению при любых обстоятельствах оставаться свободной, её мужеством, бесстрашием и готовностью в одиночку сражаться с высокопоставленными негодяями.

Её совесть - как чистый химический элемент - в природе такое встречается крайне редко. Именно по ней каждый мог проверить свои жизненные компромиссы, свои стремления и свои поступки.

Возможно в этом и было её предназначение.

Всё её творчество, как и вся её замечательная жизнь - это продолжение великой чаадаевской традиции говорить царедворцам правду.

Именно эта традиция сегодня особенно важна, так как только она, а совсем даже не танки и не установки “Град” способна сохранить уважение к нашим языкам и культурам.

Спасибо Вам, Валерия Ильинична!

Рада белорусской интеллигенции

«Спецтурысты»: новыя звесткі пра аперацыю па захопе Крыма Расіяй

«Новая газета» працягвае вывучаць спіс таемна ўзнагароджаных грамадзян Расіі, якія бралі актыўны ўдзел у нядаўніх крымскіх падзеях, які апынуўся ў распараджэнні рэдакцыі. Нам удалося звязацца з некаторымі з узнагароджаных медалямі і ганаровымі граматамі. Як высветлілася, у канцы лютага амаль 200 чалавек у павышанай сакрэтнасці перакінулі ў ялцінскі ваенны пансіянат, а ў ролі «экскурсавода» выступаў дэпутат-адзінарос Франц Клінцэвіч, які ўзначальвае Расійскі саюз ветэранаў Афганістана (РСВА).

У новай серыі вы даведаецеся: навошта «спецтурыстам» выдалі «амерыканскія» бейсболкі, няма ці ёсць у іх зброя і што можа быць агульнага ў ФСБ з праварадыкальнымі групоўкамі.

Нагадаем храналогію падзей. 21 лютага 2014 зрынуты прэзідэнт Украіны Віктар Януковіч спешна пакінуў Кіеў і накіраваўся ў Крым. Затым загадкавым чынам апынуўся на спецдачы ў Барвісе.

25 лютага прэзідэнт Пуцін склікаў Раду бяспекі РФ і абмеркаваў становішча ва Украіне.

28 лютага з ваеннага аэрадрома Чкалаўскі (бартавы нумар Іл-76 RA 76599) у Севастопаль былі дастаўлены 170 расійскіх грамадзян з ліку былых «афганцаў», баксёраў, байкераў, членаў ваенна-патрыятычных клубаў і байцоў ахоўных структур. Далей на судне «Севастопаль» іх таемна пераправілі ў Ялту і пасялілі ў ваенным санаторыі Мінабароны РФ «Ялта». За дзень да гэтага ўкраінскія журналісты зафіксавалі два ваенныя грузавікі «Урал» з расійскімі вайскоўцамі (дзяржнумары 0225 НМ 90, 0217 НМ 90), якія заехалі на тэрыторыю санаторыя і прыступілі да аховы аб’екта. Кіраваў расійскімі аўтаматчыкамі чалавек у цывільным: ён увесь час размаўляў па сотавым тэлефоне і моцна нерваваўся. Па сведчанні аднаго з «спецтурыстаў», які папрасіў не называць яго імя, у санаторыі дэпутат Клінцэвіч (№ 1 ва ўзнагародным спісе) з ходу правёў палітінфармацыю. Дэпутат паведаміў, што становішча ў Крыме вельмі трывожнае: паўвостраў нібыта пазапаўнялі агенты ОТП разведак, і з хвіліны на хвіліну чакаецца прыбыццё баевікоў з «Правага сектара».

— А навошта некаторым «адпачывальнікам» выдалі бейсболкі з надпісамі Mission і New York? — пацікавіліся мы.

— Напэўна, у кіраўніцтва былі нейкія планы…

Потым, па словах «спецтурыста», іх папрасілі старанна збіраць дадзеныя аб перамяшчэннях украінскай арміі і праінструктавалі, як праводзіць агітацыю сярод крымчукоў і што рабіць у выпадку рэзкага змянення становішча.

Частку «адпачывальнікаў» падзялілі на групы па 15-20 чалавек і накіравалі па розных гарадах і пасёлках аўтаноміі. Іншых прыставілі ахоўваць вялікую дэлегацыю з Дзярждумы, СФ і Грамадскай палаты.

Апроч збору выведдадзеных «камандзіраваныя», па іх словах, пад выглядам мясцовых жыхароў, якія бралі ўдзел у захопе ўкраінскіх вайсковых частак і адміністрацыйных будынкаў, давалі «правільныя» інтэрв’ю тэлевізійнікам, ахоўвалі прарасейскія мітынгі і «нейтралізавалі» незадаволеных. Напрыклад, член Грамадскай палаты РФ адзінарос Дзмітрый Галачкін (49-ы ў спісе ўзнагароджаных), выклаў у інтэрнэце відэа збіцця ў Ялце мужчыны, які выступаў за цэласнасць Украіны. Мяркуючы па відэазапісе, Галачкін выкарыстаў паездку ў Крым і для піяру ўзначаленага ім прафсаюза «Недзяржаўная сфера бяспекі» (НСБ), ён паўсюль з’яўляўся ў чорнай папасе з банерам «НСБ» і скандаваў: «Слава Расеі!» (пасля выхаду першага артыкула ў «Новай газеце» відэа было тэрмінова выдаленае з сайта). Пасля вяртання ў Маскву спадар Галачкін сабраў прэс-канферэнцыю «Аб неабходнасці права расійскім ахоўным арганізацыям аказваць паслугі за мяжой». І цяпер, маючы на руках «медаль за Крым» і падзяку ад прэзідэнта, актыўна лабіруе гэтую прыбытковую тэму ў высокіх кабінетах.

16 сакавіка ў Крыме прайшоў рэферэндум.

18 сакавіка «спецкамандзіраваныя» на Іл-18 МНС РФ вярнуліся ў Маскву (аэрапорт «Дамадзедава»). Некаторыя з ліку тых, хто раней служыў у «гарачых кропках», адразу адправіліся ў Данецк, Харкаў і Луганск. Па некаторых дадзеных, у Данецку зараз ваюе і экс-дырэктар Прыокскага запаведніка Андрэй Івонін, які знаходзіцца ў федэральным вышуку за растрату ў асабліва буйным памеры. Былы «афганец» нядрэнна зарэкамендаваў сябе ў Крыме, і нядаўна яго быццам бы заўважылі ў асяроддзі так званага міністра абароны ДНР Ігара Гіркіна (Стралкова).

25 і 26 сакавіка ордэны і медалі «за Крым» ўручылі супрацоўнікам адміністрацыі прэзідэнта і член «Адзінай Расеі» і «Патрыётаў Расеі».

14 мая ў Культурным цэнтры Мінабароны РФ у Маскве прайшла не асветленая афіцыйна цырымонія ўзнагароджання «спецкамандзіраваных», якая суправаджалася банкетам. У ролі «тамады» выступіў начальнік Кіравання прэзідэнта па грамадскіх праектах Павел Зяньковіч і Франц Клінцэвіч: яны ўручылі прысутным «Лісты падзякі» ад прэзідэнта РФ (ад 31 сакавіка 2014 года) і медалі «За ўз’яднанне Крыма» (загад міністра абароны РФ № 220 ад 17 красавіка 2014 года). Калі налілі па першай, дэпутат вымавіў тост: «Прэзідэнт папрасіў сказаць усім вам: «Вялікі дзякуй!» Але захаваць у абсалютнай таямніцы «спецтурне» ў Крым і цырымонію ўзнагароджання дзясяткаў людзей не атрымалася: у сацыяльных сетках з’явіліся шматлікія фота і відэа «адпачывальнікаў». Асабліва моцна парушылі законы канспірацыі калегі дэпутата Клінцэвіч па Афганістане:

Продолжение на стр. 4,5

Працяг са стар. 3

былы супрацоўнік афганскіх спецслужбаў Хостай Мубарак Шах (нумар у спісе ўзнагароджаных 47) і жыхар Бранска Валерый Галубаускас (№ 139), якія на папулярным сайце стварылі фотаальбом «Экскурсія ў Крым» і апроч іншага выклалі фота зброі і боепрыпасаў, якія «экскурсанты», мабыць, захапілі з сабой.

Падрабязнасці «экскурсіі» спрабавалі высветліць журналісты тэлеканала «Дождь», запрасіўшы Клінцэвіча ў студыю (эфір ад 2014/04/10). Тэлеперадача атрымалася пацешнай: на пытанне вядучай, як дэпутат у патрэбны час апынуўся ў Крыме, той заявіў: «26 лютага прыбыў у Крым на адпачынак і нічога не планаваў». Потым, праўда, паправіўся: маўляў, «візіт у Ялту рыхтаваўся год-паўтара, і яны прыехалі, каб перадаць грошы на аперацыю нашаму баявому таварышу». Затым, пасля паўзы, агучыў яшчэ адну версію: нібыта «не мог з'ехаць з Крыма і затрымаўся ў пансіянаце».Але на відэа, выкладзеным у інтэрнэт членам Грамадскай палаты Галачкіным, добра відаць, як дэпутат праводзіць інструктаж у прысутнасці паўтары сотні «спецтурыстаў», а затым дае шырокае інтэрв'ю сталічнай здымачнай групе: «Гэта гуманітарная акцыя, звязаная з наладжваннем кантактаў, падтрымкай і аказаннем дапамогі. «Афганцы» раз'ехаліся па розных частках Крыма, дзе сустракаюцца з інвалідамі, ускладаюць кветкі і наладжваюць кантакты. Але галоўная задача — не дапусціць дэструктыву» (відэазапіс з сайта выдалены).

Уласна кажучы, сыходзіць ад прамых адказаў дэпутату Клінцэвічу не прывыкаць, і яго кандыдатуру для «ўскладання кветак» у Крыме выбралі, мабыць, не выпадкова. У Афганістане ён праходзіў службу ў спецгрупе «Хамелеон» на пасадзе старэйшага інструктара палітаддзела. У задачы гэтага падраздзялення ўваходзілі збор выведдадзеных, вядзенне перамоваў з камандзірамі маджахедаў і кіраўнікамі плямёнаў. Звычайна ўсё праходзіла так: да кішлака сцягваліся артылерыя і войскі, а затым спецпрапагандыст Клінцэвіч у нацыянальнай афганскай вопратцы і з вышэйзгаданым «перакладчыкам» Мубаракам Хастаем пераходзілі да перамоваў.

У інтэрнэце апублікаваны адкрыты ліст дэпутату Клінцэвічу пісьменніцы Алы Смолінай, якая некалькі гадоў дамагаецца аднаўлення льгот для вольнанаёмных жанчын, якія знаходзіліся ў 1979-1989 гадах у складзе абмежаванага кантынгенту Савецкай арміі ў Афганістане. «Афганкі» гінулі нароўні з мужчынамі, падрываліся на мінах, паміралі ад інфекцыйных хвароб і траплялі ў палон да душманаў (толькі па лініі Мінабароны СССР у Афганістане загінулі 65 жанчын). Спадарыня Смоліна, якая правяла ў Афгане 3 гады, скрупулёзна збірае інфармацыю аб вольнанаёмных жанчынах і напісала некалькі кніг пра лёсы гэтых жанчын. І таму, калі ў 2006 годзе дэпутат-адзінарос Клінцэвіч разам са сваімі аднапартыйцам прагаласаваў за адмену льгот «афганцам» (закон № 122-ФЗ ад 29.12.2006), не змагла прамаўчаць і выступіла са зваротам. Вось урывак з ліста Смолінай: «Здаецца, усё, хто быў на вайне, — роўныя, а вось льготы ў «афганак» адабраныя. Маўляў, няма ў дзяржказне грошай на расейскіх «афганак». У беднай Украіне — ёсць грошы, у спустошанай Малдове — наскрэблі, толькі не знайшлося ў Расіі.

Задумайцеся! Адрэзалі ад ільгот жанчын, якія часта выконвалі тыя ж абавязкі, што і вайскоўцы! Вось, напрыклад, спецпрапагандыст палітаддзела Маша Іванова: ездзіла па афганскіх кішлаках, вяла тлумачальную працу сярод мясцовага насельніцтва, сапраўды гэтак жа, як «галоўны афганец Расеі» — спецпрапагандыст палітаддзела Ф.А. Клінцэвіч! Толькі Маша рызыкавала больш, таму што зброі не мела, — хто б з мясцовых стаў гаварыць з узброенай жанчынай? Вынік: Франц Клінцэвіч — ветэран баявых дзеянняў, а Маша — не».

Але вернемся да сакрэтнага ўзнагароднага спісу, які дазваляе выказаць здагадку, што «экскурсантаў» у Крым набіралі ў вялікай спешцы, таму ў іх лік патрапілі некалькі раней судзімых асоб тыпу Дзяніса Падымкіна (у спісе №40) і Віктара Келера (№142). Нагадаем: Падымкін, будучы ўмоўна асуджаным, у кастрычніку мінулага года здзейсніў узброены налёт на праваслаўны храм, а Келер удзельнічаў у нашумелым рабаванні кватэры гендырэктара тэлеканала «Культура» і выкраў каштоўную ювелірную калекцыю на суму 21 млн рублёў.

У спісе «кавалераў» мы выявілі і жыхара Уладзімірскай вобласці Вячаслава Пячэрскіх (№41). Як высветлілася, у кастрычніку 2013 Пячэрскіх вызваліўся з ВК-6 ва Уладзімірскай вобласці, дзе адбываў турэмны тэрмін за забойства і нанясенне цяжкіх цялесных пашкоджанняў. Каго менавіта крымінальнік забіў і пакалечыў, высветліць не ўдалося, але вядома, што на зоне ён меў «54 спагнанні і 24 разы знаходзіўся ў штрафным ізалятары». Пасля адбыцця пакарання Пячэрскіх паставілі на строгі

Ягор Федарцоў (крайні злева) у Крыме

адміністрацыйны нагляд тэрмінам на 3 гады і катэгарычна забаранілі пакідаць Уладзімерскую вобласць, а таксама «наведваць кафэ, бары, рэстараны і іншыя месцы грамадскага харчавання, у якіх на разліў адпускаюць моцныя алкагольныя напоі». Цікава, як чалавек, які знаходзіцца пад строгім адміністрацыйным наглядам, змог пракрасціся на борт ваеннага самалёта і пакінуць межы не толькі Уладзімірскай вобласці, але на той момант і Расеі?

Акрамя бачных членаў АР, баксёраў, байцоў ахоўных структур і крымінальнікаў ва ўзнагародныя спісе ёсць і іншыя цікавыя персанажы. Вельмі шмат узнагароджаных з байк-клуба «Начныя ваўкі», які праводзіў у Крыме актыўную прапагандысцкую працу. У іх ліку тыя «ваўкі», чые прозвішчы фігуравалі ў крымінальнай справе аб сутычцы на базе мотаклуба «Тры дарогі» ў Зеленаградзе. «Сяброўскі візіт» падапечных Аляксандра Залдастанава (Хірург) скончыўся сумна: быў забіты «воўк» з Севастопаля Валерый Радзіцелеў (Белы), іншы «воўк» — Аляксей Ярашэвіч — атрымаў раненне ў руку (ва ўзнагародныя спісе пад №160).

Акрамя Ярашэвіча медалі «За Крым» і падзякі ад прэзідэнта атрымалі байкеры Дзяніс Кузняцоў (№149), Юрый Волкаў (№159), Сяргей Ржамоўскі (№156), Аляксандр Бухцянкоў (№150).

Узнагароды ўручылі і двум кіраўнікам ахоўнага холдынгу «Воўк» Генадзю Нікулаву (№143) і Вячаславу Сцягалаву (№ 144). Галоўны сек'юрыці Хірурга - Нікулаў атрымаў вядомасць ў 1997 годзе: пры спробе вымагальніцтва ў прэзідэнта фірмы «Пасіфік-М» Ірыны С. быў затрыманы са стволам (Браўнінг № 9206701, вытворчасць Венгрыі). А Сцяглоў у 1998 годзе, будучы старэйшым лейтэнантам міліцыі УУС САО, у Даўгапрудным на асабістым «Мэрсэдэсе» збіў насмерць пешахода.

Выклікае нямала пытанняў асоба яшчэ аднаго «экскурсанта» - жыхара Нагінска Ягора Федарцова (№185). Па некаторых дадзеных, Федарцоў з'яўляецца дзейным афіцэрам Мінабароны РФ, аднак актыўна супрацоўнічае з праварадыкальнымі групоўкамі «Светлая Русь» і «Рэзерв», члены якіх неаднаразова праводзілі ў цэнтры сталіцы так званыя «антыімігранцкія» рэйды і жорстка збівалі прыезджых. Мяркуючы па актыўнай перапісцы ў Сетцы, радыкалы некалькі разоў незаконна перасякала расейска-ўкраінскую мяжу і дастаўлялі апалчэнцам ў Луганск медыкаменты і рыштунак (фота і відэа ёсць у рэдакцыі). Падчас адной такой паездкі яны «экспрапрыіравалі» аўтамабіль «Ленд Ровер», якія належаць пагранслужбе Украіны. І, як пахваліўся ў перапісцы адзін з «нацыкаў», цытую: «… на мяжы мы наладзілі добрыя кантакты з хлопцамі з ФСБ і пару разоў выконвалі іх просьбы».

novayagazeta.ru

Чытаць цалкам http://nn.by/?c=ar&i=131165

Лукашенко хвалил Гитлера, Путин - Геббельса.

«Геббельс был талантливый человек, он дибивался своего»

Путин воплотил таки слова Геббельса в жизнь

http://www.youtube.com/channel/UChdymcBKetMi-tbxQCcPDqg

Обязательно поделитесь этим видео со своими друзьями !

Навальны: За брахню пра забойства дзіцяці ў Славянску трэба судзіць, «чокнутые извращенцы»

«Бежанка родам з Закарпацця» аказалася зусім не той, за каго яна сябе выдавала. Лідар расійскай апазіцыі Аляксей Навальны заклікаў судзіць Першы канал Расеі, генеральным дырэктарам якога з'яўляецца Канстанцін Эрнст, за хлусню пра распяцце дзіцяці ў Славянску. Пра гэта палітык напісаў у сваім блогу.

«Чокнутые извращенцы! Яны зусім там хворыя, каб прыдумляць такое? Нават калі проста выкарыстоўваюць у сваіх мэтах вар'ятку жанчыну — гэта нічога не мяняе. За такое рэальна трэба судзіць. Людзі, якія падобнае ладзяць — небяспечныя для грамадства і тое, што яны робяць — цяперашняе крымінальнае злачынства», — заявіў Навальны.

Расейскі апазіцыянер Барыс Нямцоў заявіў, што крамлёўскае тэлебачанне на прыкладзе гісторыі пра пакаранне смерцю хлопчыка перасягнула нацысцкага прапагандыста Гёбельса.

«Што павінен адчуваць даверлівы тэлеглядач, якому Першы канал ТБ паведамляе, што ўкраінскія карнікі ўкрыжавалі трохгадовага хлопчыка на плошчы ў Славянску, яго маму прывязалі да танка і вазілі па горадзе зраненую і ўсю ў крыві? Правільна, лютую нянавісць і жаданне адпомсціць украінскім фашыстам. Думка пра тое, што ўсе паказанае Эрнстам — жахлівая, нечуваная хлусня, прыходзіць у галаву не кожнаму. Здагадацца, што раз кара была ў прысутнасці масы людзей, то абавязкова павінны быць відэа ці фота доказы (мабільнікі ёсць амаль ва ўсіх) можа не кожны. Іх (доказаў) у Эрнста і не было, а было інтэрв'ю з уцякачкай без усялякага відэашэрагу. Тыя ў каго ёсць баявы вопыт і вера, што ТБ хлусіць не будзе, едуць у Данецк і ваююць там з карнікамі. Многія гінуць… Гэта і ёсць мэта нечуванай подлай хлусні. Мабілізацыя наіўных людзей на вайну з Украінай. Галоўнае, не даць украінцам спакойна і мірна жыць, не даць ім паспяхова развівацца. і дзеля гэтай мэты падонкі з Крамля і Першага канала гатовыя перасягнуць Гебельса. І ўжо пераўзыходзяць», — адзначыў Нямцоў на сваёй старонцы ў Facebook.

Раней Першы канал Расеі распаўсюдзіў хлусню аб публічнай пакарання дзіцяці ў Славянску. Невядомая жанчына, якая называе сябе Галінай Пышняк, распавяла, што ўкраінскія вайскоўцы ў Славянску нібыта прыбілі цвікамі трохгадовага хлопчыка на дошку аб'яваў і прымусілі яго маці глядзець як ён памірае, сцякаючы крывёй.

nn.by

В России тайно хоронят погибших в Донбассе

Заместитель главного редактора радиостанции «Эхо Москвы» Владимир Варфоломеев написал о том, как тайно похоронили в Подмосковье солдат, которые отправились воевать на восток Украины.

- Как минимум три гроба пришло в эти дни в Подмосковье из Украины. В соцсетях — официальной информации так и нет — упоминаются трое бывших российских военнослужащих в возрасте от 21 до 48 лет (А.Юрин, А.Ефремов и С.Жданович); весной все трое неким образом попали в соседнюю страну, воевали там в рядах антиправительственных сил и были убиты в конце мая во время боёв в Донецке, - написал Владимир Варфоломеев на своей странице в Фейсбуке.

- Самое поразительное, что мы ничего не слышали о них в официальных российских СМИ — тех самых, которые на протяжении последних месяцев прославляют всех и каждого, кто сражается с «киевской фашистской хунтой». Государственные телеканалы, правительственные газеты и столь же официозные, хотя и жёлтые сайты о них молчат, словно речь идёт о гостайне. Ни единым словом они не упоминают о тех, кого по идее должны были бы чествовать дни напролёт как отважных героев, спасавших мирных жителей и сложивших головы за «русский мир». Словно ничего этого и не было.

Не пишут о них и в дни похорон, молчит даже местная подмосковная пресса. Если Юрин, Ефремов и Жданович с точки зрения государства — воины-освободители, выполнявшие ту же миссию, что и все эти Бабаи, Бесы и Гиркины, то почему спустя всего несколько дней после гибели они уже де-факто преданы забвению, друзья вынуждены в социальных сетях объявлять сбор средств в помощь семьям, а на церемониях прощания не звучат выстрелы из ружей почётного караула? Речь не о том, что в Можайске и Электрогорске в их честь непременно должны называть школы или переименовывать улицы, но почему просто не упомянуть о погибших и не сказать о них несколько слов, которых те заслуживают?

Возможно, конечно, что мы многого не знаем, и за стенами Кремля, следуя традиции, уже был издан очередной секретный указ о награждении погибших добровольцев (по украинской версии — наёмников и террористов) орденами и медалями и о выделении их родным денежных компенсаций и новых квартир; секретный — чтобы, разумеется, не давать многочисленным врагам России лишнего повода упрекать нашу миролюбивую страну в причастности к военным действиям на востоке Украины. Секрет Полишинеля должен оставаться секретом.

Или всё-таки дело в другом, а именно в использовании старой и эффективной тактики, известной как «таскание каштанов из огня чужими руками»? Пропагандистская накачка в СМИ пробудила в части телезрителей патриотические (хотя причём тут патриотизм, если речь идёт о другой стране?) чувства и желание выполнить интернациональный долг: Я хату покинул / Пошел воевать... Пока они в Украине захватывали администрации и сбивали вертолёты, руководство страны давило на Киев, продавало газ, вело торг с Западом и т.п., то есть решало собственные политические и финансовые задачи. А далее, по всей видимости, вступила в силу универсальная формула, обкатанная ещё в прежние годы: «мы вашего сына в Украину (Афганистан, Чечню...) не отправляли». Государство ни при чём, а каждая семья опять остаётся наедине со своим горем».

Статья Варфоломеева вызвала большой интерес в интернете и

активную дискуссию о судьбе погибших.

Мы разделяем точку зрения известного белорусского художника и режиссера Николая Халезина, которую он изложил на своей странице в Фейсбуке: "«Прочел уже как минимум двадцать раз в ленте риторический вопрос — "за что гибнут эти ребята?". Вопрос, изначально не имеющий вариативности в ответе. Эти ребята — наемники, и гибнут они за деньги.

В наших широтах таких "ребят" — пруд пруди. Тех, кому интересно получать деньги не за работу, а за убийство. И плодятся они от празднований дней различных побед, юбилеев битв и "гордости за наших отцов и дедов, истребивших...". Что бы то ни было истребивших.

Романтизация войн порождает агрессию, агрессия ищет выхода. Мы не празднуем день рождения телевидения или запуск первой высадки на Луну — все наши праздники — это перечень военных побед, разгромов и легализованных убийств. То есть, деконструкция сознания, которая не останавливается ни на день».

"Белорусский партизан"

ТОП-10 прадказаньняў Валерыі Навадворскай пра расейска-ўкраінскі канфлікт

Мы падабралі найбольш яркія цытаты праваабаронцы Валерыі Навадворскай пра апошнія падзеі ва Ўкраіне і яе погляд на будучыню.

1. Здаецца, гэта наша апошняя прыгода.... На захадзе мы гнюсна і здрадліва напалі на Ўкраіну, і гэтая вайна назаўсёды пазбавіла нас даверу і павагі цывілізаваных народаў, ад Швэцыі да Аўстраліі, ад Канады да Чылі.

2. Для Украіны выйсьце адно — трывалы мір. А трывалы мір надыходзіць тады, калі праціўнік ня можа падняць галавы, таму што яе яму адарвалі.

3. ...тыя здраднікі, якія цяпер бегаюць па Данбасе з каларадзкімі стужачкамі і расейскімі сьцягамі (якія яны прафаніравалі і абразілі), маюць права толькі на адно: на добрыя эўрапейскія турмы, дзе яны будуць адбываць тэрмін за дзяржаўную здраду. Рана птушачка засьпявала: як бы котачка ня зьела.

4. Крым ня кінуць. Там жа людзі жывуць: крымскія татары, прыстойныя ўкраінцы, антыпуцінскія рускія. Дзеля гэтай меншасьці Крым не пакінуць Расеі на разарваньне. Праз перашыек людзі будуць бегчы ва Ўкраіну, пакуль Расею ня выкінуць адтуль разам з Чарнаморскім флётам і Гоблінам Аксёнавічам.

5. Данецка-палестынская аўтаномія ўзаконеная ня будзе. Так, яна паслужыць Крамлю пляцдармам для вар'яцкіх пірацкіх набегаў «каларадаў». І ўсё пойдзе па нотах знаёмай нам песьні: «Пусть ярость благородная вскипает как волна, идет война народная, священная война».

6. Украіна, хочацца верыць, яшчэ верне сабе Крым, калі кары зямныя і нябесныя спасьцігнуць Расею. А вось мы індульгенцыю нашу сабе ня вернем. Крым быў такой індульгенцыяй, букетам кветак, што мы ўсклалі на знак свайго раскаяньня на магілу загубленага ў нашых лягерах вялікага ўкраінскага паэта, якога параўноўваюць з Рыльке, — Васіля Стуса, і на безыменныя ўзгорачкі, пад якія ляглі мільёны ўкраінскіх сялянаў — ахвяраў Галадамору.

7 Хай Расею вернуць эканамічна ў 1990 год. Каб вараная каўбаса была ў адной Маскве, каб алей быў па картках (200 грамаў у месяц), каб ні вустрыц, ні буцікаў, ні айфонаў, ні модных кафэ, ні іншамарак. 90% (або 80%) тых, якія падтрымалі Пуціна, выбралі Савецкі Саюз. Хай даведаюцца зноў, што гэта такое: чарга за косткамі, усеагульны дэфіцыт, жалезная заслона. Мы ўсё гэта пакорліва разьдзелім. Мы ведаем, за што.

8. Я б разарвала дыпляматычныя адносіны з Расіяй, як гэта зрабіла Грузія. Крым, як і Паўднёвая Асэтыя, захоплены, і ўсім вядома, хто такія і ад каго прыйшлі Стралкоў і Барадай. Новаму прэзыдэнту Ўкраіны Пятру Парашэнка лепш выбудоўваць адносіны з кіраўніком РФ Уладзімірам Пуціным «пры дапамозе буйнакаліберных кулямётаў». Я ня ведаю, як Парашэнка павінен сябе зь ім паводзіць, але, напэўна, Парашэнка, як чалавек сталы, гэта ведае лепш за мяне. Я б асабіста вітацца не змагла, хоць газ Украіне патрэбны. Але, можа, лепш яго купіць у Азербайджане або Туркмэністане?

9. Усім жыхарам паўднёва-ўсходняй Украіны, якія так горача жадаюць увайсьці ў склад Расіі, скажу адно: вы — дрэнныя грамадзяне для любой дзяржавы, таму што здраднікамі пагарджаюць усюды. Упэўнена, калі хтосьці дасьць даражэй, чым Расея, вы хутка абвясьціце яшчэ адзін «рэфэрэндум». Але ніхто нічога вам ужо ня дасьць. Расея, дарэчы, таксама, зарубіце сабе на носе. У Крыме «грамадзяне» таксама марылі аб расейскім раі. Цяпер жа на паўвостраве зьбіраюцца ўводзіць прадуктовыя карткі, а ваду правядуць да 2017 года. Пакуль жа расейскія крымчане пасядзяць без вады.

10. Я перакананая: калі Ўкраіна не даб'е гадзіну ў выглядзе расейскай пятай калёны, то гадзіна даб'е Ўкраіну. Сэпаратыстам прапаноўвалі ўсё: і дэцэнтралізацыю, і статус рускай мовы, і самакіраваньне. Але яны выбралі ролю Юды. Толькі Юда сам павесіўся, а гэтыя вешацца не зьбіраюцца, яны хочуць павесіць усю Ўкраіну. Тыя, хто заадно з агрэсарам — ворагі і здраднікі. Аб іх долі можна не клапаціцца, але афіцыйны Кіеў павінен выйграць бітву на Данбасе, інакш прайграе ўсю Ўкраіну.

Пра будучыню: Худы мір для Ўкраіны можа выглядаць так: Данбас будзе наймацнейшым тормазам на шляху рэформаў, каларады будуць палохаць НАТА сваімі рожамі і расейскімі сьцягамі так, што насуперак усім рэфэрэндумам (а рэфэрэндум цяпер дасьць добры вынік — Пуцін пастараўся), НАТА пабаіцца ўзяць да сябе Ўкраіну. Арганізацыя нясьмелая, Расеяй зашуганая, самі ведаеце. Данбас будзе мітынгаваць на карысьць Расеі, выхваляцца тым, што яны забівалі ўкраінцаў, адмяжоўвацца ад сваёй краіны. Атрымаўшы амністыю, каларады абяруць у мэры, губэрнатары і ў дэпутаты Рады сваіх любімых баевікоў, а ўжо Губарава і Панамарова — у першую галаву. Будуць рабаваньні па начах, таму што бандзюкі, якія вырваліся на апэратыўную прастору, ні ў шахты, ні ў аўтасэрвіс працаваць ня пойдуць. Каларады будуць патрабаваць рускіх школаў, каб ненавісная ім украінская мова зусім не гучала і нават дзеці яе не вучылі.

Портал ЛІГАБізнесІнформ публикует десять цитат самого откровенного европейского либерального политика и публициста.

О себе. Я на Запад не работаю. Если бы я работала, то сидела бы где-нибудь на какой-нибудь красивой вилле и на всем готовом. Я старый диссидент и достаточно сидела в тюрьмах во время советской власти. Не слушайте ваших родителей, если они говорят, что в Советском Союзе было хорошо. Они не помнят. Они забыли. Это было слишком давно. В Советском Союзе было очень плохо. Хуже просто не бывает. Разве что в гитлеровской Германии и сталинском Советском Союзе. Думайте сами, думайте своей головой.

О вере. Россия - не христианская страна вообще, а глубоко языческая. Нам нужны миссионеры. Потому что Россия верит не в Бога, а в государство. В России Храм Христа Спасителя стоит на мойке машин. Я знаю многих людей, кто въезжал туда христианами, а выезжал атеистом. РПЦ - это не церковь, а идеологический отдел ЦК Единой России. Я принадлежу к Украинской православной автокефальной церкви.

О традициях. Когда Москву завоевали монголы - мы стали московской ордой, унаследовавшей бессмысленность завоевателя. Ордынская традиция может быть удалена только в том случае, если российский народ сам откажется от нее.

О России. Все очень плохо. Я не уверена в том, что мы выберемся. Нас здесь слишком мало. И слишком много тех, кто хочет воссоздать империю. Нынешний режим чекистов - это птеродактили. Вы когда-нибудь слышали, чтобы птеродактили что-то построили? Они могут только расклевывать. Запад пытается поднять Россию на колени, а она все лежит и лежит.

Портал ЛІГАБізнесІнформ публикует десять цитат самого откровенного европейского либерального политика и публициста - Вылерии Наводворской.

О Путине. Чекистская шкура, политическая бездарность и сталинист: мстительный и жестокий.

Об эмиграции. Когда возвращаюсь в Россию - четкое ощущение, что я возвращаюсь в клетку. На эту тему Евтушенко написал хорошее стихотворение - монолог голубого песца на аляскинской звероферме. “Кто в клетке зачат - тот по клетке плачет. И с ужасом я понял, что люблю - ту клетку, где меня за сетку прячут. И звероферму - родину мою”. Россия - тамагочи. Здесь исчезающе мало демократов. Если они разбегутся и сдадутся, этот тамагочи - Россия - просто умрет. Но пока что здесь еще есть 10% нормальных людей, за которых надо бороться.

Об Украине. Вы сумели сохранить идеалы Киевской Руси, которая была первой в Европе по экономическому и политическому потенциалу. Украина ушла на Запад. Вы не сразу начнете жить как в Евросоюзе. Но вы научились работать, потому что вас не кормили ни нефть, ни газ. Вы развивались без спецслужб и ядерного оружия.

О войне. Украинская армия сражается не за целостность Украины, а за то, чтобы Украина выжила. Оторвалась от нашей проклятой, жалкой, рабской, злобной России. Это я вам как уроженец России говорю - я знаю, что у нас здесь происходит. Чтобы Украина немножко что-нибудь съела, приоделась, ушла в Европу и жила там мирно, спокойно и счастливо - как европейцы. Как вы понимаете, фашизм там - в Европе - не планируется.

О Крыме. Где раздают российские паспорта - там не о независимости речь, а об аннексии. Если завтра безнаказанная Россия, которая полностью отвязалась от международного права - нами сейчас правят политические маньяки, которым место в Гаагском трибунале - если они завтра сделают тоже самое с Крымом, Восточной Украиной, если они начнут раздавать свои паспорта... Что будет дальше? (В 2008 году после аннексии Южной Осетии властями РФ).

О смерти. Я человек обстрелянный - и не таких, как Путин, видала. Нальют полония или таллия в блюдечко - выпью его добровольно. Или просто пуля. Это гораздо лучше, чем арест. Ведь они способны еще и не на такое. Так что если выбирать - я выбираю блюдечко. Это быстрая смерть.

Цана прэзыдэнцкага слова

У мінулым блогу я апавядаў пра абяцаньні Аляксандра Лукашэнкі, якія ён выканаў. Знайсьці такія было надзвычай цяжка. Але зусім лёгкая задача — узгадаць нявыкананыя абяцаньні дзейнага кіраўніка.

Валер Карбалевіч

За 20 гадоў іх набралася гэтулькі, што можна было б напісаць цэлую кнігу. Чым даўжэй Лукашэнка на пасадзе прэзыдэнта, тым лягчэй абяцае. Бо зь цягам часу ўпэўніўся, што ніякай адказнасьці за свае словы не нясе. Узгадаем толькі найбольш яскравыя зь нявыкананых абяцаньняў.

уласьнікам прадалі каля дзясятка беларускіх банкаў, і таксама бяз конкурсу. Гэтак жа кулуарна падбіраюцца кампаніі будаваць цэлыя раёны Менску.

У кастрычніку 2008 году А. Лукашэнка казаў, што Беларусь не павінна ўлазіць у даўгавую пятлю, *«нашы дзеці не павінны плаціць за наша шчасьлівае жыцьцё цяпер»*. (http//eurasianhome.org 31.10.2008.) Калі дзейны прэзыдэнт прыйшоў да ўлады, Беларусь амаль ня мела вонкавага доўгу. На 1 студзеня 2014 году дзяржаўны доўг краіны складаў 13 млрд даляраў, а валавы замежны доўг — 39 млрд даляраў.

Лукашэнка павінен быў за тыдзень, за дзесяць дзён апавясьціць, што будзе дэвальвацыя нацыянальнай валюты... Слухайце, які абсурд. Нідзе пра гэта ніхто не апавяшчае

18 сьнежня 2008 году Лукашэнка дае інтэрвію дзяржаўным СМІ, кажа пра патрабаваньне МВФ правесьці дэвальвацыю беларускага рубля як умову атрыманьня крэдыту. *«Яны папрасілі аб дэвальвацыі нашай валюты, мы ім сказалі: мы будзем спакойна, калі гэта трэба, дэвальваваць рубель. Яны ўсяго на 10 адсоткаў папрасілі, калі ўжо на тое пайшло... Мы народу абяцалі. І я сказаў старшыні Нацбанку: май на ўвазе, ня дай Бог, маё слова будзе парушана. Прыйдзе новы год: 5% — гэта нішто. Вось вазьміце 5% з 2200. Што, гэта велізарная сума для нашых людзей?»*. («Советская Белоруссия» 2008, 19 сьнежня.) А ўжо 2 студзеня 2009 году беларускі рубель дэвальвуецца на 20,5%. 13 студзеня 2009 году прэзыдэнт зноў вяртаецца да гэтай тэмы. Паводле яговых слоў, некаторыя дагаварыліся да таго, што *«Лукашэнка павінен быў за тыдзень, за дзесяць дзён апавясьціць, што будзе дэвальвацыя нацыянальнай валюты… Слухайце, які абсурд. Уявіце, я абвясьціў бы гэта да Новага году. Народ бы замест навагодніх сьвятаў ламаўся бы ў нейкія дзьверы. Нідзе пра гэта ніхто не апавяшчае. Тым больш, калі хтосьці ўмее мяне слухаць, я пра гэта казаў у інтэрвію з нашымі журналістамі. Я, праўда, прыкладна казаў: ну і што, калі там на 10, трохі больш мы дэвальвуем нашу валюту. Гэта што, такія вялікія страты? Вазьміце мой выступ. Нават тут я намякаў на тое, што мы трымаць ня будзем»*. («Народная Воля», 2009, 20–22 студзеня.) Без камэнтароў.

«Ужо і праект „Вялікая сям'я“ прапанавалі. Там за першае дзіця, дапусьцім, 10 тысяч даляраў. У далярах мы адкрываем рахунак. За другога — 20 тысяч. За трэцяга падвойваецца. А калі ты яшчэ ўносіш на гэты рахунак сродкі на будучага свайго трэцяга або другога дзяцей сваіх, то мы больш у два разы даем». Гэтую заяву А. Лукашэнка зрабіў 8 кастрычніка 2013 году, наведваючы Беларускі аўтамабільны завод у Жодзіне. Без камэнтароў.

«Да 2015 году мы павінны наблізіць памеры заработнай платы да тысячы даляраў у эквіваленце. Гэта самыя высокія ў нашай гісторыі тэмпы росту зарплаты і даходаў насельніцтва». (З дакладу Аляксандра Лукашэнкі на чацьвёртым Усебеларускім народным сходзе 6 сьнежня 2010 году.) 2015 год яшчэ наперадзе. Імавернасьць выканаць гэтае абяцаньне няхай кожны ацэніць сам.

Атракцыён небывалай шчодрасьці працягваецца. У рамане Ільфа і Пятрова «Залатое цяля» на цыркавой афішы Астапа Бэндэра было напісана: «Матэрыялізацыя духаў і раздача сланоў». Ніякага параўнаньня, толькі інфармацыя да роздуму.

Мазырскія **НАВІНЫ**

ГРАМАДСКА-ІНФАРМАЦЫЙНАЕ ВЫДАННЕ

Наклад 299 асобнікаў

Эл. адрас рэдакцыі: mazyrcivil@gmail.com